

selsvurdering. Statsministeren står så og ser meget hemmelighedsfuld ud, og det er så ikke muligt at få statsministeren til at uddybe det spørgsmål nærmere. Det forstår vi godt. Det ønsker vi i øvrigt heller slet ikke, for det er til syvende og sidst regeringens ansvar at vurdere og tage stilling til den type trusselsvurderinger. Vi er i øvrigt også på den måde, som sagen er blevet behandlet på i Tingets forskellige udvalg, afskåret fra at gå ind i en sådan debat. Så statsministeren kan altså dække sig ind under sin hemmelighedsfuldhed, og sådan er det.

Jeg vil så blot i den forbindelse i al stilfærdighed minde om det udsagn, som Salman Rushdie kom med i går, hvor han afviste, at der skulle foreligge nogen konkret trussel. Men det lader vi også stå for sig selv, og i det hele taget fortjener billedet af statsministeren og Salman Rushdie til pressemøde i Riddersalen at blive stående. Det taler for sig selv.

Næh, det afgørende i den her sag er slet ikke trusselsvurderingen. Det afgørende er, at helt uanset den trusselsvurdering, som statsministeren ikke kan, ikke vil og ikke må udtale sig om, så var det forkert at træffe den beslutning, som blev truffet den 10. oktober.

Der skulle ikke have været truffet en beslutning om at aflyse arrangementet den 14. november. Der skulle have været truffet beslutning om at gennemføre en prisoverrækkelse til Salman Rushdie på den tid og på det sted, som var sikkerhedsmæssigt forsvarligt. Men det var altså en aflysning, der blev besluttet, og selve aflysningen er en kapitulation over for fatwaen.

Så er det kommet frem, at regeringen har haft tanker om et alternativt arrangement, hvor litteraturprisen til Salman Rushdie kunne være blevet overrakt af kulturministeren ved et arrangement i London. Alene det, at denne tanke har kunnet tænkes, viser jo, at regeringen dér i realiteten kapitulerede over for fatwaen. Alene det at flytte arrangementet til udlandet i stedet for at lade det være i Danmark og alene det at flytte arrangementet væk fra den by, som er den europæiske kulturby, viser en katastrofal mangel på politisk dømmekraft.

Nu har statsministeren så ikke desto mindre i dag fastholdt, at det var en rigtig beslutning, der blev truffet den 10. oktober. Ja, statsministeren har oven i købet forstærket sit synspunkt ved at sige, at det ikke blot var en rigtig beslutning, men også en nødvendig og uangribelig beslutning. Alt det har statsministeren sagt.

Og her står vi måske så i virkeligheden ved det reelle problem i denne sag: Statsministeren har ikke forstået, hvad problemet er. Statsministeren har ikke forstået, at det virkelige problem er, at han overhovedet kunne træffe beslutningen om at foretage en aflysning af et arrangement, hvor der skulle overrækkes en litteraturpris til en forfatter, der er mere end en forfatter; det er nemlig en forfatter, som er symbolet på de frihedsværdier, vi tror på. Det, der er det reelle problem, er, at statsministeren ikke fra starten har kunnet overskue og indse, at dette var problemet.

Statsministeren har også sagt, at det var den modigste og mest ansvarlige beslutning, så den var ifølge statsministeren rigtig. Den var nødvendig, den var uangribelig, den var modig, og den var ansvarlig. Jeg vil tillade mig at kalde det en fej beslutning.

Men statsministerens udtalelser om, hvor rigtig og nødvendig beslutningen var, står jo i en skærende kontrast til den dagsorden, som ved denne debats afslutning vil blive vedtaget, og hvor Folketinget under alle omstændigheder finder det meget beklageligt, at regeringens beslutning den 10. oktober 1996 ikke var ledsaget af et tilstrækkelig klart alternativ, der var acceptabelt for Salman Rushdie.

Folketinget vil altså i dag vedtage en dagsorden, som er i lodret strid med det, som statsministeren netop har stået og sagt. Vi kan muligvis senere komme tilbage til, hvilke konsekvenser sådan noget burde have, men det er jo i hvert fald parlamentarisk interessant, at statsministeren i dag fastholder, at den beslutning, der blev truffet den 10. oktober, var korrekt, når Folketinget med et meget markant flertal – måske enstemmigt – i dag vil vedtage, at det var en forkert beslutning. Det er statsretligt interessant.

Så er der selve udførelsen. Håndteringen af denne her sag. Ja, det er jo blevet rullet op på en måde, så der ikke er grund til at beskæftige sig meget mere med det. Enhver kan se, at det har været amatøragtigt, kluntet og klodset. Det er jo klart, at det, statsministeren burde have besluttet på mødet den 10. oktober, var, at kulturministeren dagen efter den 11. oktober skulle have ringet til Salman Rushdie og sat ham ind i situationen; det hun gjorde 3 uger senere. Altså 3 uger for sent.

Men det var ikke den beslutning, statsministeren traf. Heller ikke her var han i stand til at overskue rækkevidden, og derfor blev sagen overladt til almindelig administrativ behand-